5 września 1931 r.

C046 13/08

URZĄD PATENTOWY

BIBLIOTEKA Urzędu Patentowego Polskiej...

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 13907. Kl. 80 b 1.

Henryk Ryl
(Warszawa, Polska).

Sposób sporządzania masy do tynkowania.

Zgłoszono 19 września 1928 r.
Udzielono 9 czerwca 1931 r.

Przedmiotem wynalazku niniejszego jest tynk kolorowy, służący do pokrywania ścian budynków, murów i tym podobnych budowli, odznaczający się wielką trwałością.

Zwykły tynk, złożony z wapna gaszonego i piasku pod wieloma względami nie odpowiada swemu zadaniu, bowiem jest nietrwały, często odstaje od cegły, odpada i kruszy się, a ze względu na nieestetyczną barwę w stanie surowym, musi być pokrywany farbą klejową, pokostową lub olejną. Czynniki atmosferyczne i uszkodzenia mechaniczne w ciągu krótkiego czasu powodują częściową lub całkowitą zmianę barwy tynku, odpadanie farby, wreszcie odpadanie samego tynku. Późniejsze naprawianie miejsc uszkodzonych przez nakładanie świeżego tynku i malowanie nie daje wyników zadowalniających, bowiem miejsca te zawsze różnią się kolorem od starego tynku, tworząc nieestetyczne plamy. Próbowano dodawać sadzy lub mielonej cegły do tynkowej zaprawy, ale i w tym przypadku otrzymano też znaczne różnice w zabarwieniu w stosunku do czasu tak, iż i ten sposób musiał być zaniechany.

Ozdobne tynki jak terrazyt, eternit, terrabon, wyrabiane zresztą tylko w kilku kolorach, mają dużo lepszy wygląd od zwykłego tynku, lecz zczasem kruszeją. Takie tynki wymagają uprzedniej zaprawy cementowej i wiele większego nakładu pracy przy ich nakładaniu, co przy wygórowanej ich cenie uniemożliwia szersze zastosowanie.

Kolorowy tynk według wynalazku niniejszego usuwa powyżej wymienione wady w zupełności. Przy dużej trwałości i

wytrzymałości tynk ten posiada tę dobrą stronę, że odpowiednio zabarwiony nie wykazuje drobnych mechanicznych uszkodzeń, niezbyt głębokich. Również późniejsze poprawki nie pozostawiają żadnych znaków na tynku uprzednio położonym, zlewając się w barwie w jednolitą całość. Barwa tynku przez długi czas nie ulega zmianie, przyczem daje się bardzo subtelnie stopniować. Przez dodanie pewnych ciał obcych do tynku można do złudzenia naśladować kamienie naturalne, np. czerwony piaskowiec lub inne.

Tynk według wynalazku niniejszego trzyma się dobrze nawet takich ścian, na których inna zaprawa wcale się nie chce trzymać i daje się myć szczotkami wodą z mydłem, przez co nabiera wyglądu tynku nowego, nie tracąc na trwałości, ani nie zmieniając swej pierwotnej barwy.

Cena tynku według wynalazku niniejszego jest o wiele niższa od ceny tynków ozdobnych dotychczas znanych, a niewiele tylko droższa od tynku zwykłego.

Sposób przygotowania długotrwałego tynku kolorowego jest następujący: do wapiennego ciasta, otrzymanego przez odstanie się zlasowanego wapna palonego dodaje się przemytego i ostrego piasku przesianego i przesianej mineralnej farby. Po dokładnem wymieszaniu wsypuje się odsiane od pyłu szkło tłuczone lub takąż szlakę wielkopiecową lub podobne materjały, oraz przesiany cement. Po dodaniu odpowiedniej ilości wody miesza się wszystko dokładnie przez dłuższy czas.

Przed samym użyciem w ten sposób sporządzonej zaprawy dodaje się roztworu soli magnezowych, miesza dokładnie i nakłada na żądane miejsce budowli. Tak przygotowana ostatecznie zaprawa w ciągu trzech godzin traci swe zasadnicze właściwości, zatem musi być w tym czasie zużyta.

Przykład. Do 100 — 500 części wag. wapiennego ciasta, otrzymanego po zlasowaniu wapna w stosunku 1 części wag. wapna na 2 części wag. wody dodaje się 600 — 1500 części wag. piasku oraz farby od 15 do 50 części wagowych. Po zmieszaniu dodaje się od 100 do 600 części wag. szkła, szlaki wielkopiecowej, lub podobnego materjału i 50 do 250 części wag. cementu. Przed użyciem na 1000 części wag. tej zaprawy dodaje się 15 do 120 części wag. soli magnezowych, rozpuszczonych w 4-o krotnej ilości wody, poczem miesza się dokładnie i natychmiast stosuje.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób sporządzania masy do tynkowania, znamienny tem, że do ciasta otrzymanego przez zlasowanie wapna palonego dodaje się na 100 — 500 części wagowych ciasta 600 do 1500 części wagowych przemytego i odsianego ostrego piasku, 15 do 50 części wagowych sproszkowanej i przesianej farby mineralnej, 100 do 600 części wagowych grubo tłuczonego szkła lub szlaki wielkopiecowej lub podobnego materjału, odsianych od pyłu i przesianych, 50 do 250 części wagowych cementu przesianego oraz wody i roztworu soli magnezowych, w stosunku 15 do 120 części wagowych soli na 1000 części wagowych otrzymanej masy.

2. Sposób według zastrz. 1, znamienny tem, że wapno palone jest lasowane w stosunku 1 części wagowej wapna do 2 części wagowych wody.

3. Sposób według zastrz. 1 i 2, znamienny tem, że sole magnezowe dodaje się do zaprawy po rozpuszczeniu ich w 4-o krotnej ilości wagowej wody.

4. Sposób według zastrz. 1 i 3, znamienny tem, że roztwór soli magnezowych dodaje się do ogólnej masy na krótko przed użyciem.

Henryk Ryl.
Zastępca: Inż. Cz. Raczyński,
rzecznik patentowy.

Druk L. Bogusławskiego i Ski, Warszawa.